

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΟΣ

Πού πήγε η μέρα η δίκοπη που είχε τα πάντα αλλάξει;
Δε θα βρεθεί ένας ποταμός να 'ναι για μας πλωτός;
Δε θα βρεθεί ένας ουρανός τη δρόσο να σταλάξει
για την ψυχή που νάρκωσε κι ανάθρεψε ο λωτός;

Στην πέτρα της υπομονής προσμένουμε το θάμα
που ανοίγει τα επουράνια κι είν' όλα βολετά
προσμένουμε τον άγγελο σαν το πανάρχαιο δράμα
την ώρα που του δειλινού χάνονται τ' ανοιχτά

τριαντάφυλλα... Ρόδο άλικο του ανέμου και της μοίρας,
μόνο στη μνήμη απέμεινες, ένας βαρύς ρυθμός
ρόδο της νύχτας πέρασες, τρικύμισμα πορφύρας
τρικύμισμα της θάλασσας... Ο κόσμος είναι απλός.

Ένα ποτάμι μας χωρίζει από τα Υστέρνια. Στην πέτρα της υπομονής η Γλύνη σκαλίζει ,
μαστοράκος τηνιακός, το άσπρο μάρμαρο. Ακούει τα μηνύματα των «εικαστικών», τις
κρίσεις για την μη παρουσία στο «εικαστικό γίγνεσθαι» , για τις πολλές ευκαιρίες που της
παρουσιάζονται κι αυτή τις διώχνει.

Κι όμως ο κόσμος είναι τόσο απλός για τη Γλύνη. Το φως είναι πάνω από τις σκέψεις, οι
σιωπές αγαπημένες της σεληνης είναι πιο σημαντικές απ' τη μικροζωή που σε βουλιάζει στις
ανούσιες διαπραγματεύσεις. Τελικά μόνον η Αλήθεια θα μας ελευθερώσει.

Στα Υστέρνια το φεγγάρι ξεπερνάει τα σύννεφα κι θάλασσα παύει να είναι ζωγραφικό θέμα,
τα λευκά σπίτια παύουν να είναι λευκά και γίνονται ασημένια. Ο άγγελος κατεβαίνει από
τον ουρανό κι εκεί το μικρό εργαστήριο φωτίζεται. Την επισκέπτεται ο Τζιόττο να
επιβεβαιώσει πως η ζωγραφική είναι αιώνια, πως το φόντο είναι το ίδιο στους αιώνες των
αιώνων, πως ο υπαινιγμός του πάθους είναι κάτι μοναδικό, μην το εξευτελίζουμε στην
πολλή συνάφεια του δρόμου, η ζωγραφική είναι η ζωή , πολύ σημαντικό πράγμα.

Μόνον η ζωγραφική.

Μ' αυτήν η Γλύνη, με σεβασμό και διακριτικότητα, με φοβίες και ντροπές προσπαθεί να
επικοινωνήσει με τους θεατές της τέχνης της. Κι αν μέσα σ' ένα κρυμμένο πρόσωπο ο
θεατής καταφέρει ν' ανακαλύψει τον Έρωτα , στην Γλύνη φτάνει.

Μόνο η ζωγραφική.

ΑΝ για σένα παίζει τον ρόλο της διασκέδασης, τότε ψάξε αλλού. Αν η ζωγραφική για σένα
δεν είναι το ποτάμι που θα σε αναγκάσει να φέρεις στην επιφάνεια την Αλήθεια, αν δεν σε
φέρει πρόσωπο με πρόσωπο με την μικρότητα σου και τα όνειρά σου, τότε μπορείς άνετα
να γυρίζεις στις γκαλερί και να ανακαλύπτεις «ζωγραφικές αρετές» .

« βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον»

Η Γλύνη με την έκθεση αυτή δίνει τις αφορμές .

Τώρα απομένει σ' εμάς με καθάριο βλέμμα κι όχι των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
να στυλωθούμε απέναντι στα έργα, κι αυτά να μας κρατήσουν απ' το χέρι και να μας
ταξιδέψουν στις μνήμες μας, στους εύκρατους οριζόντες των Υστερνίων, να είναι η απαρχή
μιας νέας πρόσληψης των πραγμάτων .

Πάρις Τσεβάς